

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. október 29.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

FELTÁMADOTTKÉNT ÉLNI. DE HOGYAN?

Köszöntés igéje: Máté 6,19-21

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

Énekek: 642; 680

Lekció: Kolossé 3,1-4

Alapige: Kolossé 3,1-4

Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbán ül. Az odafennvalókkal törődjete, ne a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.

Imádkozzunk!

Urunk, téged keresünk mos, és azt szeretnénk, hogyha te szólnál hozzánk. És te látod azt, hogy honnan jöttünk, mennyire zakatol a szívünk, milyen gondolatokkal vagyunk tele, és milyen kérdések vannak az életünk-

FELTÁMADOTTKÉNT ÉLNI. DE HOGYAN?

---

ben. Azért könyörgünk Hozzád, hogy mindezekre te adj választ. Valóban te jöjj hozzánk közel, szólj, hozzánk, szelíden vagy ha kell, akkor kicsit keményebben is.

Urunk, sok-sok minden fogva tartja a mi szívünket, életünket. Akár, ha a világra gondolunk, a bűneinkre vagy a saját céljainkra, mind-mind azt mutatja, hogy valóban milyen távol vagyunk Tetőled. De köszönjük azt, hogyha adsz vágyat a szívünkbe arra, hogy itt legyünk, hallgassunk Tégedet.

Azért könyörgünk most, hogy adj csendességet mindezekben. Tudjunk lecsendesedni és valóban odafigyelni a Te szavadra.

Így könyörgünk, Urunk, hogy te áldd meg ezt a mostani istentiszteletet. Ebben a néhány percben most te légy itt velünk, te jöjj hozzánk közel és te formáld mindannyiunk gondolatát, akaratát.

Ámen.

Igehirdetés

Az 1940-es években élt egy L. Ron Hubbard nevű illető. Talán valakiknek ismerős a neve, ugyanis ő volt az, aki a szcientológia egyházát megalapította. De nemcsak ez fűződik az ő nevéhez, bár inkább erről ismeretes. Én úgy tudom, hogy a bűnözőkkel kapcsolatban ő volt az, aki a rehabilitációt is megfogalmazta a 40-es években, és ezért van az, hogy ma a bűnözők rehabilitációja összefonódott a szcientológia egyházával. De én úgy hiszem nagyon jól látta annak a szükségességét, hogy a bűnözőkkel valamilyen úton-módon foglalkozni kell, hogyha azt szeretnénk, hogy a társadalomba visszailleszkedjenek.

És már akkor is a hagyományos büntető igazságszolgáltatási rendszer úgy működött, hogy az elkövetőt megbüntették, leült jó néhány évet, kiengették menj amerre látsz, csinálj, amit akarsz. Viszont az teljesen természetes volt, hogy az emberek tudták miért is ült börtönben és nagyon sokan nem kaptak munkalehetőséget, nem tudtak dolgozni. De nyilván mindenkinek kell élni valamiből, és a szabadult emberek is szeretnének enni valamit, és ha kell, akkor újra lopott, újra csalt vagy újra hazudott, mert éppen erre volt szükség. Ezt a helyzetet pedig meg kellett oldani, hogy amikor kiszabadulnak a börtönből, tudjanak munkát vállalni anélkül, hogy életük végéig megbélyegeznék őket, függetlenül attól, hogy egyébként már leült x évet.

Persze nyilván kérdés az, hogy működik-e ez a fajta rendszer, ez a rehabilitáció. Nem is olyan régen olvastam egy hírt, hogy Angliában a rabok összetűzésbe keveredtek, ugyanis azok a rabok, akik a rehabilitáción vettek részt és újra visszakerültek a börtönbe, azok sokkal agresszívebbek voltak azoknál, akik először voltak börtönben. És hát azok, akik először ültek börtönbe,

tönben feljelentették az egész angol kormányt, mert az általuk támogatott rehabilitációnak a következménye, hogy rabtársaik sokkal agresszívakabbak.

Viszont ugyanígy a Krisztus követő életben is nagyon fontos az, hogy a keresztyén ember a megtérése után arra helyezze a hangsúlyt, hogy most már mennyei polgárként éljen a földön. Ez egy nagyon fontos dolog. És gondolom, mindannyiunknak fontos az a kérdés, hogy mégis ezt hogyan lehet megtenni itt a földön élve, hogyan tudjuk valóban Jézus Krisztust követni, mire kell fókuszálnunk, mire kell figyelniünk, és mire ne figyeljünk. Ezek nagyon fontos kérdések. Hogyan tudjuk Krisztust követni ebben az életben? És ez a néhány vers erre válaszol, hogy mire figyeljek és mire ne figyeljek a keresztyének.

1. Emlékeztetés:

„*Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal...*” Valójában a keresztyén életben nagyon fontos az emlékezés vagy az emlékeztetés. Az, hogy arra emlékezzünk honnan is jöttünk és mivé lettünk. Éppen ezért egyáltalán nem kell nehézségnek felfogni azt, hogy többször halljuk az evangéliumot, mert az bennünket megerősít.

Talán ezt a házassághoz tudnám hasonlítani. Én valahogy így tudom elképzelni a több éve házасokat is, hogyha valami nagyon kedves eseményt akarnak az életükben felidézni, akkor visszaemlékeznek, mondjuk az udvarlás időszakára vagy talán az esküvőre. Persze mind a két félnek ennek következtében egy nagy öröm költözik a szívébe, hogy hát igen, ez egy nagyon szép és kedves esemény volt, és tudom, hogy én akkor ott mennyire szerettelek és most is ugyanúgy szeretlek. Persze sok-sok minden változott, már több év eltelt, talán lehet, hogy a kapcsolatunk most már nem olyan, mint akkor, de az egy nagyon kedves esemény volt és valójában most is ugyanúgy szeretlek. Tehát fontos a házасoknak is visszaemlékezniük.

A feleségem egyébként engem többször szokott emlékeztetni az udvarlás időszakára, mert az mind a kettőnknek egy nagyon kedves időszak volt. Megvallom őszintén a testvéreknek, hogy akkoriban, amikor találkoztunk, sokszor úgy jöttünk össze, hogy rögtön valamilyen ígét olvastunk, imádkoztunk és aztán arról beszélgettünk akár órákat, és ez egy nagyon kedves esemény volt mindkettőnknek. Ma pedig ott tartunk, hogy jó, ha két naponta le tudunk ülni vagy három naponta és ezzel foglalkozni, mert ahogy fölkelünk, mindannyian belekerülünk egyfajta darológépbe – talán így tudnám a legjobban megfogalmazni. Viszont nekünk is meg kell állnunk és emlékeztetni magunkat, hogy álljunk meg egy picit, álljunk meg az Úr előtt, imádkozzunk és olvassunk. Ez egy nagyon fontos dolog.

FELTÁMADOTTKÉNT ÉLNI. DE HOGYAN?

Miért imádkozzunk és miért olvassunk igét? Mert meghaltunk, meghaltunk Krisztussal együtt és aztán ugye fel is támadtunk és ezt az Urat szeretjük.

Tehát nagyon fontos az emlékezés. És én úgy hiszem, lelki értelemben, ha eltávolodtunk vagy megerőtlenedtünk az Úr követésében, akkor emlékezzünk vissza arra az időszakra, amikor az Úr először megszólított. Az egy nagyon kedves esemény lehetett szerintem mindannyiunk életében. Odaállított Isten mellénk egy embert, egy igehirdetőt, és rajta keresztül megbátorított bennünket, felmutatta rajta keresztül az evangéliumát, a kegyelmét. Aztán gondoljunk arra, hogy milyen merészség volt a szívünkben, ide nekem az oroszánt, megtéríték mindenkit. Jöhetnek akár a családtagok is, mert én biztos fel fogom nekik mutatni az evangéliumot és biztosan meg fognak térni. Benne van az emberben ez az eltökéltség, ez az odaszánás. Emlékezzünk bátran erre az időszakra.

Én emlékszem például egy nyári gyerektáborra, még évekkel ezelőtt, két kislányra, akik mindenhová együtt mentek, mindent együtt csináltak. Nem lehetett szétválasztani őket. És persze, amikor közösségi játékok voltak, akkor próbáltuk úgy osztani be őket, hogy ne legyenek együtt, ismerkedjenek meg másokkal is. Persze ezen azonnal kiakadtak, hogy miért akarjuk őket szétválasztani. Nyilván a felnőtt szív megenyhült és azt mondtuk, hogy jó, akkor legyetek együtt, ha úgy vagytok boldogok, semmi gond. Pár nappal később kiderült, hogy miért is voltak úgy összenőve igazából. Osztálytársak voltak és az egyik kislány már többször is járt ebben a táborban, viszont a másik még egyszer sem volt. Lelkileg nagyon különböztek egymástól. Aki mindig ott volt a táborban, ő egy cserfesebb, nagyobb hangú, minden lében kanál kislány volt, a másik inkább hallgatag, egy kicsit visszahúzódóbb, minden szót úgy kellett belőle kihúzni. Ez a beszélős lány, rávette az osztálytársát, hogy jöjjön el vele és bátorította is. A következőket mondta: – Nem kell félned a többiektől, én ott leszek veled végig. Nem voltak egyébként olyan nagy barátnők az osztályban, de ő ehhez az ígéretéhez tartotta magát és ott volt mindvégig mellette. Mert a szegény félős kislány nyilván félt a többiektől és azt hiszem, hogy az volt az első ilyen ott alvós, egyhetes gyerektábora is. Amikor ezt a történetet meghallottuk persze a felnőtt szív is megenyhül és azt mondja, hogy hát ez annyira kedves történet. És azon is meglepődtünk, hogy volt egy ilyen kislány, akiről azt gondoltuk, hogy milyen cserfes, milyen nagyszájú és mondott egy ígéretet a másik kislánynak és ahhoz tartotta magát. Ez a hallgatag kislány meg bízott benne, hogy amit neki mondtak jó néhány héttel azelőtt, abban ő bátran bízhat. Erre emlékezett folyamatosan, hogy van most már egy kedves barátnője, aki megígérte neki, hogy ott lesz vele végig.

Ezért is fontos emlékezzünk arra, hogy honnan jöttünk és kik letünk. Mit tett az Úristen az életünkben. Megváltott bennünket. Erre senki nem lett volna képes, ezt egyedül az Úr hajtotta végre. És milyen bátorítás ez, nem? És mennyire bátorodunk meg attól, hogy újra és újra halljuk az Úr kegyelmét? Amikor újra és újra emlékezünk a megváltásunkra, arra, hogy az Úr felemelt bennünket? Mennyire bátorodunk meg ezen? Mennyire szorul össze a szívünk annak a hallatán, Isten ilyen kegyelmes volt felém? Persze lehet, hogy most eltávolodtam tőle, lehet, hogy most nagy nehézségek vannak az életemben, de Isten ugyanúgy bele tud szólni az életembe, ahogyan akkor tette. Ez olyan bátorító!

2. Felelősség:

Ebben viszont van egy óriási felelősségünk is. Így fogalmaz: „*azokat keressétek, amik odafent vannak*”. Ez a felelősségünk: keressétek – felszólító módban van. Majd aztán Pál a 2. versben megint csak így mondja: „*Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel!*” – megint csak felszólító módban fogalmaz. Ez a felelősségünk. Ha feltámadtatok, akkor az odafennvalókkal törődjétek, az odafennvalókat keressétek. Azért is felszólítás, mert ez nem egy egyszerű dolog. „*Mint újszülött csecsemők a hami-sítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjétek az üdvösségre*”. (1Pét 2,3). Ezt valaki így fogalmazta meg: az újjászületés új étvágyat és új étrendet igényel, és ez teljesen igaz. A kérdés persze az, hogy melyik étlapot vesszük elő. A régit, amit már nagyon jól megszoktunk vagy az újat, amit nem is olyan egyszerű elővenni. Éppen ezért fogalmaz felszólításként. Nem könnyű.

Ezt talán úgy is el lehet képzelni, mint a fényképésznek a fényképező-gépét, amikor nagyon közletről akar valamit lefotózni, mondjuk egy szép virágot, viszont a háttér ilyenkor elhomályosodik. Mondjuk ott van a háttérben egy szép város vagy egy szép falu hatalmas toronnyal, de nem tudjuk teljesen kivenni, hogy mi van a háttérben, mert a fényképezőgéppel az előtte lévő dologra fókuszált. De meg tudja csinálni azt is a fényképezőgéppel, hogy a háttérre fókuszál, ami a távolban van és az előtte lévő dolog pedig elhomályosodik.

Ezt az ember is meg tudja tenni, pontosabban azt, hogy mire fókuszál. Arra, ami előtte van vagy arra, ami a távolban van. Mire fókuszálunk? Arra, ami előttünk van, a világra, amit látunk? Vagy pedig a távolra? Arra az örökkévalóságra fókuszálunk, amit Isten megígért az őt követőinek? És ez egy döntés kérdése. Mire fókuszálok? Ez egy nagyon fontos döntés.

John Bunyannak a Zarándok útja című művét szerintem mindenki ismert vagy legalább is hallomásból. Bunyan egy olyan embernek a képét tárja elénk, aki a pizsokban térdepel és folyamatosan azon dolgozik a kis

FELTÁMADOTTKÉNT ÉLNI. DE HOGYAN?

---

szerszámával, hogy a földről valami kis morzsát össze tudjon szedni, amivel gazdagíthatná az életét. Pedig mindvégig egy mérhetetlen értékű fényes korona volt elérhető közvetlenül a feje a felett, mert azt ott tartotta valaki. Bunyan a következőképpen foglalja össze ezt a tragédiát: „Felette is állott valaki, kezében mennyei koronával, s oda ajánlá szemétvonóért e koronát. De az ember sem fel nem tekintett, sem nem ügyelt rá, hanem seperte össze a padozatról a szalmaszálakat, apró forgácsokat s a port.”¹

Úgy hiszem, hogy az író szavai emlékeztettek minket arra, hogy a menny jutalma sokszor egyáltalán nem jutalmazó vagy egyáltalán nem szoktunk erre fókuszálni, ha a földi dolgok fontosabbak. Ez mindig nagy kérdés mindannyiunk életében: mit látunk, mi az első az életünkben, mire fókuszálunk? Világi dolgokra? Ha igen, akkor a mennyei dolgokat nem fogjuk észrevenni, valójában nem is fog érdekelni. Nincs itt annak az ideje, hogy te is meg én is az életünkben a fontossági sorrendet átrendezzük? Nincs itt esetleg annak az ideje, hogy az életünkkel Jézus Krisztusra fókuszáljunk? Mert a lelki dolgok Krisztusban találhatóak meg, úgymint a szeretet, az irgalom, a kegyelem, a szentség, az igazságosság, a bölcsesség, a megértés, az alázat, a hit, a remény.

Persze ez nem azt jelenti, hogy földi dolgokkal egyáltalán ne foglalkozunk, hanem pontosabban azt, hogy mennyei dolgoknak kell elsőbbséget élvezniük: „*Inkább keressétek az ő országát, és ráadásul ezek is megadatok nektek.*” (Mt 6,33). A földi dolgok önmagukban nem gonoszak, viszont jobb, ha másodlagosak, ha nem arra fókuszálunk. Amikor a megfelelő helyre kerülnek az életünkben, akkor mi irányítjuk és használjuk őket ahelyett, hogy ezek irányítanának bennünket és használnának fel minket. Először keressétek az ő országát és másodsorban egyéb céljaitokat, mint diákok, szülők, üzletemberek, tanárok, tudósok vagy bármilyen más munkában is álltok. Sokkal jobb mindezeket alárendelni Istennek úgy, hogy ő ebben megmutatja, mi a célja. Ha valamilyen munkában vagy tudd meg, hogy mit akar ezzel elérni Isten az életedben. Mert valójában ez a világ nem az örök otthonunk, és ha indokolatlanul nagy figyelmet fordítunk rá, figyelmeztessük magunkat, álljunk meg, mert nem arra hívott el az Isten, hogy ezeknek éljünk. Ugyanis új életre támadtunk fel.

Ez olyan, mint az a középiskolás fiú, aki mosolyogva és fütyürészve ment le a konyhába a szüleihez és a következőket mondta nekik: – Már csak tizenhat nap! És akkor persze a szülők tudták, hogy miről van szó: ennyi nap volt hátra az érettségiig. És ez az öröm és a fütyürészés annak szólt, hogy tizenhat nap múlva vége a középiskolának. Tudja mi a cél, és ez lebegett előtte, hogy vége lesz a középiskolának, lesz egy érettségi és

---

¹ <http://leporollak.hu/egyhtori/epito/BUNYAN2D.HTM#029>

azután jön az egyetem. A füttyürészés pedig annak szólt, hogy vége a középiskolás éveknak.

És bizony az emberi életet figyelve azt a megállapítást kell mondjam, hogy valóban azok az emberek elégedettek, boldogok, akik napról napra rájönnek arra, hogy ez a világ elmúlik, és ez teljes mértékben másodlagos amellet, amit Isten akar nekünk adni Jézus Krisztusban. Az örökkévalósághoz mérten a világ és ami benne van elenyésző.

Azok azonban, akik itt a földön próbálják a boldogságukat megtalálni, folyamatosan csalódnak. A sok-sok munkában megszerzett pénz soha nem fogja betölteni az életüket. Az emberi kapcsolatokba sok-sok energiát ölnek, de soha nem lesznek olyan kielégítőek, mint ahogyan azt szeretnék. Az álmok, amiket követnek, soha nem fognak olyan boldogságot hozni, mint ahogyan azt gondolják. Ezeket pedig egészen addig hajszolja az ember, amíg rá nem jön, valójában ezek elmúlnak, ezeknek vége lesz.

És úgy gondolom, hogy ezért mondja az Úr többször is az ő igéjében, hogy az odafennvalókkal törődjétek. Tehát amikor az ember hallja ezeket a mondatokat, akkor valljuk meg őszintén, hogy belsőleg megrezenünk. Talán a szemöldökünket összehúzzuk, meg a szívünk összefacsarodik, mert valójában túl komolyan vesszük a világ dolgait. Pedig annál jobb dolog nincs a világon, amikor az ember megérti, hogy Krisztus érdeméért ott van előttem a menny, az örökkévalóság. Nem számít, hol élek, milyen szakmám van, miben dolgozom, milyen autóval közlekedem. Mindez semmit sem ér, mert szemem előtt van a cél, és rájövök, hogy az érettségiig csak tizenhat nap van hátra. Mire fókuszálok?

Az ok:

Azonban az apostol itt még nem áll meg, hanem folytatja egy óriási bátorítással. Elmondja az okot is, hogy miért az odafennvalókkal törődjétek: *„Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.”* Tehát emlékezzetek, ti már feltámadtatok. De elmondja az okot: már meghaltatok! Ne egy olyan dolognak éljétek, amiért már meghaltatok. *„Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben.”* Miért ne foglalkozz földi dolgokkal? Azért, mert meghaltál – ez az egyik. A másik pedig: el vagy rejtve Krisztusban.

A meghaláshoz csak annyit, hogy a Szentírásban többször is megjelenik ez a gondolat, hogyha valaki meg nem hal önmagának, a világnak, az soha nem fog tudni olyan életet élni, amit érdemes életnek hívni (lásd.: Gal 2,20; 5,24-25; Róm 6,6-14). Minden élet és növekedés előfeltétele a halál (Jn 12,24). A hívő számára pedig a naponkénti halál. Ezt többször is mondja Jézus: *„aki meg nem gyűlöli önmagát, saját lelkét, nem lehet az*

FELTÁMADOTTKÉNT ÉLNI. DE HOGYAN?

én tanítványom”. (Lk 14,26.) Ez egy naponkénti megöklésre szólít fel bennünket.

Az elrejtettség pedig azt jelenti, hogy el vagyunk rejtve Krisztussal együtt az Istenben, ez is egy nagyon szép gondolat, mert ez egyfajta biztonságot, védelmet jelent. Ha Krisztus az életünk, akkor az életed Krisztusban van és el vagy rejtve a világ elől, amit senki sem lát és senki sem tud felfogni. Ha Krisztusban rejtőzik az életed, akkor nem veszítheted el az életedet, hiszen egyetlen betörő sem tud oda betörni, és nem tud onnan elrabolni téged, kivonszolni onnan, mert te már Krisztusban vagy.

Ezt talán úgy tudnám elképzelni, mint a hegymászókat, akik egymás után össze vannak kötve, és egy nagy hóiharban próbálnak előre haladni, és amikor az utolsó megcsúszik, akkor a többi meg tudja fogni, mert ők biztosan állnak, és négy ember jobban meg tudja fogni egyet. Ezért is van az, hogy elöl szokott menni az, aki ismeri az utat, aki már tapasztalt, aztán tesznek oda még egy illetőt mellé, aki nem ismeri az utat, amatőr, a harmadik személy megint egy tapasztalt, aki szintén tudja merre kell menni és tudja, hogy mögötte és előtte bármikor megcsúszhatnak, ezért biztosan kell állnia.

Biztonságban vagyunk Krisztusban mert ő az, aki tart minket. Ha megcsúszunk, valljuk meg bűneinket, mert bizony vannak olyan esetek, amikor a keresztyén ember megcsúszik. De az Úr biztonságban tart minket és helyreállíthatjuk a vele való közösséget, amikor megvalljuk bűneinket. *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól”* (1Jn 1,9). Ha megcsúszol, elesel, de még mindig Krisztusban vagy, viszont a kapcsolatot helyre kell állítani. Krisztus tart bennünket és ő fog meg is tartani bennünket a jövőt illetően. Éppen ezért vagyunk biztonságban minden tekintetben. Krisztusban vagyok elrejtve.

Még a középiskolás éveimben komolyabban röplabdáztam, versenyszerűen, de azért kellett abbahagynom, mert az egyik bokám komolyan megsérült. Egy hónapig nem is tudtam semmit se csinálni, még ugrálva se tudtam sétálni a jó lábammal, mert annyira fájt a rossz. A gyógyulás után azonban a bokám folyamatosan kifordult és a röplabdázást abba kellett hagynom, pedig nagyon szerettem. De emlékszem az első mérkőzésre, amikor ki kellett állnunk több néző elé. Megvallom őszintén, volt egy kis lámpalázam, de amikor fölmentünk a pályára észre sem vettem a nézőket, mert nem arra fókuszáltam, meg nem arra tekintettem, hogy ők most ott mit mondanak, mit gondolnak rólunk. Egy dologra figyeltem, hogy a csapatkapitány mit mond.

Valahogy így tudnám szemléltetni a testvéreknek is, hogy egyetlen egy dologra kell fókuszálnunk, ez pedig Jézus Krisztus. Arra a valakire, aki

irányít bennünket. És ha Krisztusban vagyok, akkor lehet, hogy több ezer hangot meg kiabálást fogok hallani, de ezek mind kívülről jönnek. Egyetlen egy valakire hallgassak: Jézus Krisztusra. Miért hallgassak órá vagy miért törődjek az odafennvalókkal? Mert már meghaltál – hangzik az ok.

Viszont még mindig van egy óriási bátorítás, ami ebben a részben benne van. Az, hogyha meghaltam és feltámadtam, akkor a hatalomnak nincs hatalma rajtam. Már meghaltam. Fizikailag lehet, hogy meg fogok halni, de csak fizikailag. Krisztusért fel leszek támasztva. Rajtam már nem működik ez a hatalom. A másik bátorítás pedig az, hogy az a hatalom, ami Krisztus feltámadásában munkálkodott, ez a hatalom és erő bennem is munkálkodik. Ez az óriási nagy hatalom, ami feltámasztotta Jézus Krisztust, ez bennem is ott munkálkodik. Éppen ezért nem kell a bűn áldozatai legyünk, a jelen világ dolgainak nem kell legyőznie bennünket. Megint csak tegyük fel bátran a nagy kérdést: miért? Mert már meghaltam és feltámadtam és Istennek ez az ereje munkálkodik bennem. Csak éppenséggel ahhoz a személyhez kell járuljak, akinek a kezében van a hatalom, és ez nem más megint csak, mint Jézus Krisztus.

Hogyan olvassuk itt ebben a szakaszban: „*aki az Isten jobbján ül*”. Ki volt az, aki a mindenkori királynak a jobbján ült? Aki mindent elvégzett a király helyett. Ha ő szólt, akkor az olyan volt, mint hogyha a király szólt volna. A királynak valójában semmit nem kellett tennie, mert mindent a jobb keze végzett el. Amikor itt Isten jobbján van Jézus Krisztus, akkor ez ugyanezt jelenti, hogy ő minden hatalom birtokosa, nála van minden erő, minden hatalom. Senki másnál.

Azt pedig valljuk meg őszintén, hogy ha bajban vagyunk általában olyan valakihez fordulunk, akiről meg vagyunk bizonyosodva afelől, hogy elég erős lesz ahhoz, hogy segítsen. Például, ha nehéz anyagi helyzetben vagyunk, akkor olyan embert keresünk föl, aki jó anyagi helyzetben van, tehát jó erőforrásai vannak, tud kölcsönadni. Lelki téren is nyilván olyan valakihez fordulunk segítségért, aki tud segíteni, vannak erőforrásai. De tegyük föl a kérdést magunkban: ezekben a helyzetekben kihez szoktunk fordulni? Ha nem Jézus Krisztushoz, akkor tegyük fel ezt a kérdést, hogy valóban hisszük-e, hogy ő minden hatalomnak és erőnek a birtokosa, akinek elég csak szólnia és az úgy lesz? Vagy pedig persze, elhiszem, de azért mégiscsak jó több lábon állni. Ha az egyik nem jön be, akkor ott a másik. Nagy kérdés ez. Meg vagyok győződve arról, hogy ő segíteni tud? A nehézségekben valóban Jézus Krisztushoz fordulunk?

Pedig mennyi energiát és erőt spórolnánk meg ezen a téren is, ha már az elején leborulnánk Teremtőnk előtt és a következőt mondanánk: – Urunk, tisztában vagyunk, hogy nálad van minden hatalom. És ahogyan a gadarai megszállott esetében, elég csak szólnod, és az lesz, ahogyan mond-

FELTÁMADOTTKÉNT ÉLNI. DE HOGYAN?

---

tad. Nem lenne egyszerűbb ezt kimondani, minthogy sok-sok felesleges kört futnunk, mindig valamit követnünk vagy valakit? Aztán meg x év után leborulunk Isten előtt és a következőt mondjuk: – Bocsásd meg, hogy így eltévedtünk! Mennyivel egyszerűbb lenne! És bátorít bennünket itt is az apostol. Legyen ez a szívünkben, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus ott van az Atyaistennek jobbján, aki kimondhatatlan foháskodásokkal imádkozik értünk és az ő kezében van minden hatalom. És neki csak elég szólnia és minden úgy lesz, ahogyan ő akarja.

Megint csak tegyük fel bátran a kérdést: miért az odafennvalókkal törődjek? Mert egyedül ennél az Istennél van minden hatalom, aki meghalt értem és új életre támasztott fel. Ezt senki és semmi nem tudta volna elvégezni az életemben, a szívemben. Ezt csak egyedül Jézus Krisztus. És ennek a Jézus Krisztusnak van egyedül hatalma, ereje és én őhöz tartozom.

Nem olyan rég olvastam egy történetet, és ezzel is fogom befejezni a testvéreknek. Egy pilótáról olvastam, aki az arab sivatag felett repült és egy oázis mellett landolt, ahol volt egy tankoló állomás is. A feltankolás után tovább haladt repülőjével. Hegyekkel körbevett területen járt már, amikor is érdekes hangra lett figyelmes a háta mögül, mintha valamilyen rágcsáló állat került volna a gépre. Tisztában volt azzal is, hogy ez igen veszélyes tud lenni, mert rágcsáló barátunk igen szereti az elektromos vezetékeket megrágni, ami ugye meg igen kellemetlen tud lenni, főleg egy repülőn. Viszont pilótánk nem tudott hová leszállni a terepviszonyok miatt. Viszont támadt egy ötlete. A gép orrát felemelte a magasba és elkezdett gyorsítani. Egyre magasabbra vitte a gépet, míg egyszer csak a rágás és a kaparás abbamaradt. Amikor később leszállt a repülővel egy reptéren, kiderült, hogy egy hatalmas sivatagi patkány mászott fel a gépére akkor, amikor tankolt. A patkány elpusztult, mert hát a sivatagi életmódhoz volt szokva és magaslati hideget már nem tudta elviselni.

És így van ez lelki értelemben is. *„Ha közeledünk Istenhez”* (Jak 4,8), akkor ugye nyilván ő is közeledni fog hozzánk. De ha közeledünk Istenhez, akkor megöljük a bűnös, önző életünket, és a régi élet nem fog uralkodni rajtunk. Éppen ezért fókuszáljunk Krisztusra. Ha ő van életünk középpontjában, ha ő van előttünk minden nap, akkor minden másnak hátat fordítottunk. Így hát bátorodjunk meg Istennek ezen a néhány szaván: *„Az odafennvalókkal törődjete, ne a földiekkel.”*

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk neked, hogy sokszor annyi minden fontos számkra, annyi mindent szeretnénk elérni, olyan sok célt kitűzünk magunk elé, és úgy elszomorodunk, amikor ezeket nem érjük el. Talán sok-sok pénzünk is van félretéve, sokat gyűjtöttünk akár sok-sok évvel ezelőttig

visszamenőleg, és most talán sok-sok tervünk van mindezzel. De tisztában vagyunk azzal is, hogy ezek mind-mind csak földi tervek, földi célok.

Nagy kérdés az, hogy lelki célok és lelki távlatok is vannak-e az életünkben? Mennyire gondolkozunk úgy, ahogyan te gondolkozol? Persze megvalljuk őszintén, hogy ez annyira lehetetlenségnek hangzik. De mennyire fontosak nekünk olyan dolgok, amik neked is fontosak. Mennyire szeretünk, mennyire követünk tégedet, mennyire fókuszálunk a te személyedre?

Urunk, szeretnénk ebben is megállni előtted és ezeket is megvallani. Annyi mindent szeretünk és annyi mindent hajszolunk, de szeretnénk, ha megállítanál bennünket és nem földi dolgokra fókuszálnánk.

Köszönjük, Urunk, ebben a bátorítást is. Olyan jó ezt hallani, hogy valóban, ha már feltámadtunk, ha már örök életünk van, akkor Benned van elrejtve az életünk

Köszönjük azt, hogy már a menny most a miénk, hogy már most élhetjük itt a földön a feltámadott életet. Olyan furcsa ezt így kimondani, és megvalljuk azt is, hogy olyan távol vagyunk ettől is.

De hálásak vagyunk azért, mert te vagy az, aki megtartasz bennünket. A te tökéletes áldozatod az, ami miatt mi bármit is érünk. Köszönjük ezt neked.

Könyörgünk azokért, akik most valamilyen nehézségekben vannak. Őket is te bátorítsd meg, jöjj hozzájuk közel, szólítgasd őket. Könyörgünk azért, hogy őelőttük is tárd föl az evangélium drága kincsét, tudjanak benned így bízni, szeretni tégedet.

És könyörgünk azokért, akik már ellankadtak és több éve ismernek már, őket is te rázd fel újra és újra. Adj akár naponkénti megtérést, Urunk.

Köszönjük azt, hogy te naponként szólsz, és köszönjük azt, hogy te naponként bátorítasz bennünket. Így könyörgünk, hogy így vezess mindannyiunkat. Könyörgünk akár a holnapi csendességeinkért, azokban is te légy jelen, te szólalj meg azokban.

Ámen.

680

Szent, győzedelmes élet

☞ [?]

🎵 Rettungsjubel, 1906

☞ Vargha Gyuláné (1863-1947)

Szent, győ - ze - del - mes é - let, mely - ből e - ró fa - kad,
De hogy le - hetsz te győz - tes, kit bűn tart fog - lya - úl?

Ez lé - gyen osz - tály - ré - szed e föl - dön már a - lant.
Ha té - ged is le - győz - het a győ - ze - del - mes Úr.

A bűnt az Úr le - győz - te, min - dent el - vé - ge - zett,
Csak ősz - sze - tör - ni en - gedd ke - vély, bű - nös szi - ved,

A harc már el van dől - ve, győz - tes lett a ke - reszt.
Az Úr ke - reszt - jét fel - vedd: s a győ - ze - lem ti - ed.

3. Ha szíved dalra gerjed, dicső egy dal lesz ez,
Mely von sok bűnös lelket az Úr keresztjéhez,
Amelynek zengzetétől az ellen megriad,
Mert abból ég felé tör győzedelmes öntudat.

4. A harc hevesebb egyre, közelg a nagy Király,
Ó, boldog, kit fegyverbe', ébren s talpon talál.
Légy kész elébe menni, álljad meg jól helyed,
Nem árthat annak semmi, akit az Úr szeret.